

DRUMUL SPRE DAMASC

DAVIS BUNN
și
JANETTE OKE

DRUMUL SPRE DAMASC

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Faptele credinței* • 3

Casa Cărtii, Oradea
2011

Copyright © 2011 by Davis Bunn and Janette Oke
Originally published in English under the title
The Damascus Way
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea
Dumitru Cornilescu.

Drumul spre Damasc

de Davis Bunn și Janette Oke

Copyright © 2011 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUNN, DAVIS

Drumul spre Damasc / Davis Bunn și Janette Oke;
trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2011
ISBN 978-606-92839-8-1

I. Oke, Janette

II. Giurgiu, Cristina (trad.)

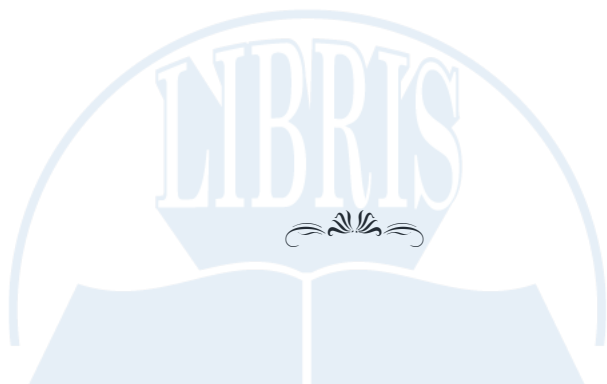
821.135.1-35

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Bethany House Publishers

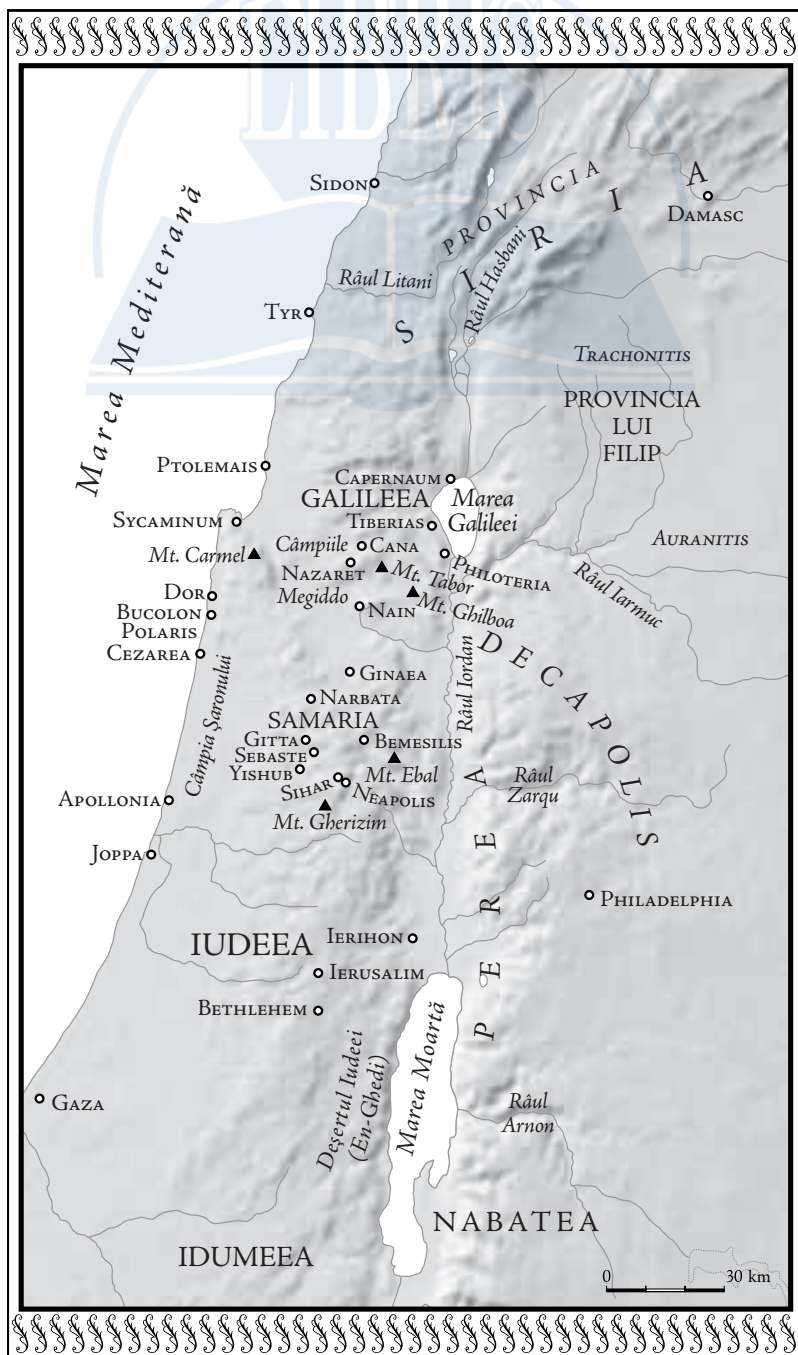
Alăturându-ne apostolului Petru, dedicăm această carte celor ce „au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

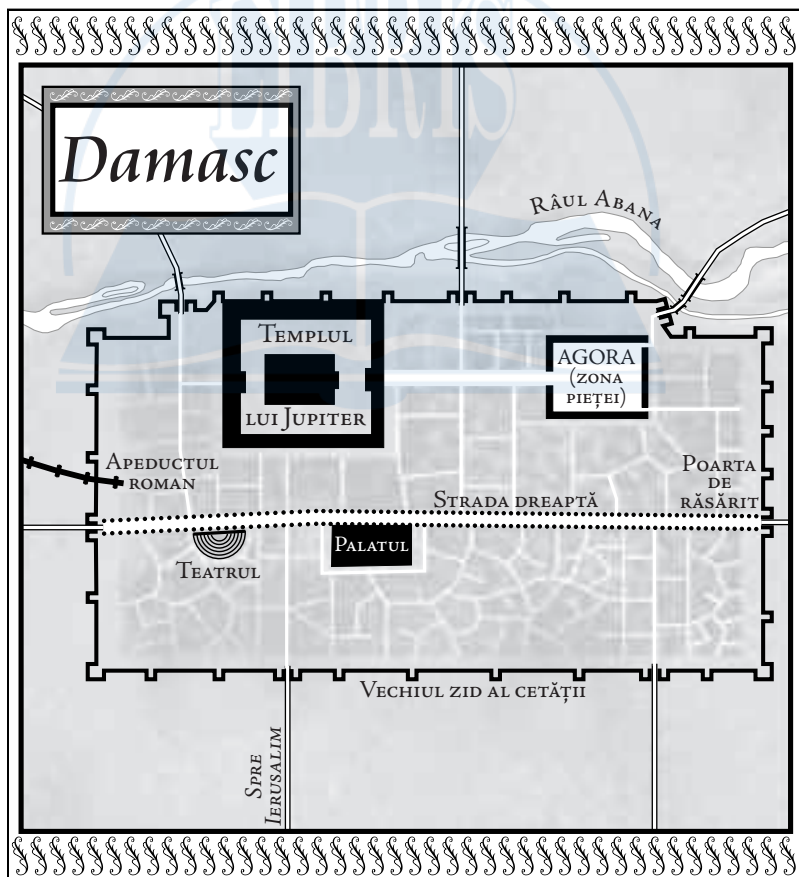
Pavel scria: „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec [...] nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

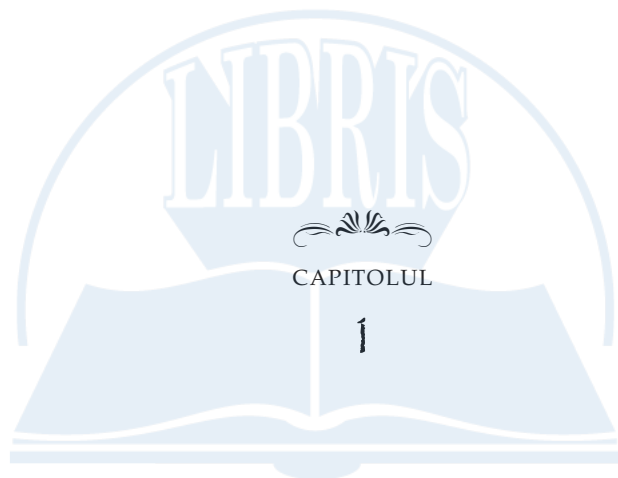
Ce privilegiu extraordinar să fim parte a acelei Biserici universale, anticipând minunata zi a întoarcerii Sale!

El spune: „Da, Eu vin curând.”

Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Tiberias cca 40 d.H.

SOARELE DUPĂ-AMIEZII TÂRZII DOGOREA CU ATÂTA PUTERE, ÎNCÂT DIN pământul marونی se ridicau valuri de căldură. Pe cerul albastru nu se zărea plutind niciun nor, nicio adiere de vânt nu mișca frunzele măslinilor. Iulia coborî pe cărarea bătătorită spre poarta casei, gândindu-se la ziua de mâine. Tatăl ei tocmai se întorsese, însă în zori va fi nevoită să-și ia rămas-bun. Din nou.

Un oftat de supărare îi scăpă de pe buze. De ce se întâmpla mereu acest lucru? Iulia trăia așteptând sosirea tatălui ei acasă. Plăcerea din ochii lui atunci când o zărea îi rămânea în memorie multă vreme după plecarea lui într-o altă călătorie.

Iulia se silea să-și accepte viața așa cum era. Tatăl ei, Jamal, era neguțător, iar ea știa că meseria aceasta îi cerea să călătorească. În inima ei însă, se întreba de ce nu putea rămâne mai mult. De ce erau întotdeauna siliți să-și tot ia rămas-bun? *Alte fete...*

Iulia se opri și-și fixă ochii asupra cărării. Ea nu era ca alte fete, știa asta. Deși îi era neclar *de ce*.

Viața ei părea a fi o necruțătoare contradicție. Parcă niciuna dintre părți nu se potrivea cu cealaltă. Se întrebese de multe ori cu privire la acest lucru, însă nu ajunsese niciodată să înțeleagă cu adevărat. Iar mama ei nu vorbea niciodată despre asta, deși Iulia

era sigură că și ea avea aceleași simțăminte. Dintr-un motiv necunoscut de ea, familia lor nu era parte a comunității din Tiberias. Locuiau într-o casă spațioasă, prezentabilă, având suficient de mulți servitori care să le poarte de grijă. Însă în casa lor nu veneau niciodată oaspeți. Și nimeni nu-i invita în casa lor.

Mama ei își petrecea cea mai mare parte a timpului în camerele preferate sau în grădina interioară. Atingea cu plăcere frumoasele veșminte aduse de Jamal, însă în timp ce acesta era plecat, hainele rămâneau nebăgate în seamă. Helena rămânea înveșmântată în haine de casă confortabile, până în clipa în care un slujitor anunța că se apropia caravana lui Jamal de porțile cetății. Atunci întregul cămin intra într-o stare de frenezie. Slujitorii alergau de colo-colo, scoteau apă proaspătă, dădeau fuga la piață, aduceau vase cu tămâie, așezau prosoape curate la baie. Iulia avea și ea propria-i preocupare... alergând pe drumul prăfuit ce ducea în afara cetății, direct spre locul unde poposeau cămilele ce-și manifestau zgomotos nemulțumirea pentru poverile cărate în spinare. Spre locul unde tatăl ei supraveghea descărcarea caravanei. Acolo o întâmpina cu acel zâmbet special și cu brațele-i puternice larg deschise. Părul îi lucea precum arama în lumina soarelui, iar ochii căprui îi sclipeau pe chipul bătut de soare și vânt. Cu ceva vreme în urmă se oprise din a o mai învărti, ținând-o în brațe. „Cred că ai crescut prea mare pentru asta”, îi spusese el în timp ce o ținea în îmbrățișare, surprinzând în vocea lui o notă aparte, pe care nu reușise s-o înțeleagă.

Iar când ajungeau acasă împreună, întregul cămin arăta diferit. Mirosea diferit. Era diferit. Mama ei îi întâmpina la ușă, cu un zâmbet cald pe chipu-i frumos, împodobită cu unul dintre acele veșminte mătăsoase. „Bine ai venit, domnul meu”, spunea ea înclinându-se adânc, iar el o trăgea într-o îmbrățișare scurtă în timp ce se priveau în ochi unul pe celălalt, părând a sărbători acest moment al revederii.

Și masa de seară era diferită. Tot felul de bunătăți, despre care Iulia nici nu știa că există, păreau să-și facă apariția pe masă.

Încăperea de obicei liniștită răsună de râsete și voie bună. După masă, Jamal obișnuia să deschidă o boccea și să scoată de acolo comori aduse din locuri ciudate și exotice. Mătăsuri și mirodenii. Parfumuri în vase frumos meșteșugite și piepteni din perle sau chihlimbar. Bijuterii, brățări, inele și lăntișoare din aur fin. Mama ei exclama întotdeauna la vederea fiecărui dar, ochii ei sclipind de încântare, glasul fiindu-i plin de veselie în timp ce-și exprima admirația pentru frumusețea fiecăruia.

Mama ei părea să înflorească în prezența tatălui Iuliei, așa cum înflorea o floare a deșertului în timpul ploilor de primăvară. În asemenea clipe Iulia își dădea seama cât de frumoasă era Helena. Și Jamal îi spunea acest lucru. Îl repeta mereu. Helena se îmbujora sau zâmbea liniștit, dându-și la o parte cârlionții negri și lungi pe care Jamal adora să-i vadă încadrându-i chipul. Lucrul acesta se petrecea ori de câte ori el era acasă cu ele. Întreaga lor lume se schimba.

Însă nu plecau niciodată din casă, ca familie. Nu mergeau la piață. Nu participau la niciuna dintre activitățile cetății. Nu mergeau în vizită la vecini. Și desigur, nici la sinagogă, căci tatăl ei provenea dintr-o familie de greci din Damasc, oameni nereligioși. Iulia știa că rădăcinile mamei sale erau iudaice – mai precis, se trăgea dintr-o familie de samariteni, deși nu discuta despre asta niciodată. Când Iulia încerca să-i pună întrebări cu privire la familia ei, era mereu refuzată. Micuța familie rămânea acasă, tot timpul cât Jamal se afla acolo. Se bucurau unul de celălalt. Râdeau. Povesteau. Ba chiar se tachinau. Pretindeau că *acest timp* nu se va sfârși niciodată.

Iulia iubea aceste momente prețioase. Iar asta făcea ca inevitabilele plecări să devină chiar mai dificile.

Adesea Jamal lipsea de acasă câteva luni. Minunatele daruri dispăreau din vedere. Mama ei își aranja părul într-o coafură simplă, se înveșmânta cu haine din țesături simple și confortabile, iar privirea îi redevenea tristă. Iar Iulia? Se întorcea și ea la veșmintele ei de fiecare zi și la șalul simplu pe care și-l arunca, neglijent,

pe umeri. Însă nu putea lăsa deoparte câteva dintre bijuteriile favorite primite de la tatăl său, cu toate că acum era mai mare.

Oarecum, simplul fapt că le putea atinge, că putea auzi zăngănitul brățărilor pe brațe, făcea să-l simtă pe tatăl ei mai aproape. Altfel, lumea ei ar rămâne mohorâtă și banală, iar toată acea încântare pe care el o aducea cu sine ar fi pierdută.

Iulia se trezi din reverie, oftă adânc și-și șterse, nerăbdătoare, o lacrimă. *Încă se află aici, în Tiberias*, își spuse clătinând din cap. Nu era destul? Va face tot posibilul să se bucure de ultima lor seară împreună.

Își iuți pasul, ridicând în urma ei norișori de praf ce se învoldau în jurul poalelor veșmântului. Așeză mai bine pe umăr coșul acoperit cu un ștergar. Jamal își aștepta prânzul, asta doar dacă nu cumva supravegherea pregătirilor caravanei l-ar împiedica să realizeze scurgerea timpului. Uneori avea impresia că tatăl ei era atât de absorbit de munca sa, încât ar putea sta toată ziua fără să mănânce. Însă mama ei insista să-i trimită câte o gustare. Iar Iulia era încântată de orice motiv care-o aducea aproape de el.

Cărarea ce pornea de la poarta casei lor dădea într-un drum aglomerat ce se îndrepta spre ieșirea din cetate, pe malul lacului Galileei, către caravansera. Când ajunse, locul era plin de cămile și oi gălăgioase, conducători de caravană ocupați și îngrijitori de animale în picioarele goale, cu toții încălziți, prăfuiți și agitați. Ar fi vrut să-și țină respirația în acea duhoare de animale și trupuri transpirate. Simți o ușoară tulburare în timp ce trecu printre ei, însă nimeni nu spuse nimic. Nu era surprinsă de acest lucru, știind că până și cei mai noi îngrijitori de animale aveau cunoștința de faptul că bogatul neguțător Jamal avea o limbă ascuțită și era iute din fire când venea vorba de fiica sa. Nimeni nu îndrăznea să-l stârnească la mânie, în special când avea în mână o biciușcă pentru cămile. Își trase șalul peste nas și înaintă grăbită.

Știa exact unde-l va găsi. Fusesse acolo de multe ori în anii copilăriei sale. Cămilele lui se aflau în cel mai bun loc din întregul țarc, în apropiere de fântână și de adăpătoare. Chiar și de la

distanță putea auzi răgetele cămilelor ce se luptau să ajungă aproape de adăpătoarea în care slujitorii încercau să toarne apă proaspătă din găleți de piele de capră.

Din nou își așează mai bine coșul, scrutând cu privirea scena zgomotoasă din fața ei, în căutarea chipului familiar. Și iată-l, era acolo, cu spatele la ea, aplecat de mijloc în timp ce-și trecea mâna peste piciorul din față al unei cămile. Se îndreptă în grabă spre el și-și coborî coșul de pe umăr.

— Poate călători?

Auzind întrebarea, Jamal se îndreptă de spate și, da, ochii îi străluciră de încântare. Inima ei săltă de bucurie.

— Iulia, draga mea.

Întinse mâna după coș.

— Vino, fiica mea. Să găsim puțină umbră.

O conduse printr-o poartă, urcară mai apoi un dâmb și ajunseră la un cort. Jamal dădu la o parte copertina de la intrare și-i făcu loc să intre. Păși înăuntru, pe covoarele groase și închise la culoare așternute pe jos. Lângă unul dintre pereții cortului erau așezate, la întâmplare, una peste alta, mai multe perne. Luă câteva și le puse laolaltă, pregătind șezuturi confortabile pentru amândoi. Îi plăcea aici. Era locul ei preferat din întreaga lume. Doar ei doi...

Ce bine ar fi dacă... Însă refuză să-și lase gândurile să zboare în acea direcție.

— Va fi în stare să călătorească? Întrebă din nou.

— Este bine. A primit o lovitură urâtă la adăpătoare, dar umflătura a dispărut și nu șchiopătează.

Iulia știa că ar trebui să fie mulțumită. Acea cămilă era animalul de călăuză al caravanei. Ea stabilea ritmul de mers al celorlalte animale și se asigura că acesta rămâne constant. Iulia încercă să zâmbească, după cum se aștepta din partea ei. Însă în inima ei nu putea decât să gândească – și să spere – că dacă acea cămilă era rănită, poate că și călătoria va fi amânată.

— Acum, haide să vedem ce ai adus.

Jamal așezase coșul pe o pernă și acum ridica ștergarul. Încuviință mulțumit văzând prăjiturile lui favorite, cu miere.

— Mă răsfeți, draga mea.

— Mama este cea care te răsfață. Eu doar am cărat coșul.

El încuviință.

— Sunt un om norocos. Două femei minunate îmi poartă de grijă.

Așteptă până când fata îi turnă ceai rece în cană.

— Așa deci, ce ordine ai pentru mine? Ce ți-ar plăcea să-ți aduc când mă întorc?

Din nou. O amintire a faptului că urma să plece în curând. Odată cu ivirea zorilor va porni din nou la drum cu caravana, conducătorii de animale și mărfurile de vânzare. Ea își va lua din nou un brav rămas-bun, îi va accepta îmbrățișarea zâmbind, apoi va petrece restul zilei plângându-și de milă în camera ei. Întotdeauna era așa. Sosiri pline de bucurie, despărțiri sfâșietoare.

Dintr-odată, o nouă idee își croi drum în mintea ei și se aplecă înainte.

— Tată, aș putea... adică, de ce n-aș călători și eu împreună cu tine?

El își desprinsese buzele de cana din care sorbea.

— Să vii cu mine la drum?

— Da. Aș putea...

Însă el clătina din cap deja.

— Drumul comercial nu este un loc potrivit pentru o tânără. În special pentru una atât de încântătoare ca tine, Iulia.

— Dar...

— Nu, nu, nu, se grăbi el să spună. Nu este un loc pentru o fată. Nu este sigur. Nu se cuvine.

Clătină din cap ca pentru a-și accentua spusele.

Ea știu că era inutil să insiste. El dădu pe gât o a doua ceașcă cu ceai.

— Nu mi-am dat seama că mi-e atât de sete. Vrei să împarți cu mine o prăjitură?

Ea clătină din cap și se ridică.

— Nu, mulțumesc, tată. Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Sheeka. El zâmbi și luă o îmbucătură mare din prăjitură.

— Cămilelor ăloră le place de tine. Întotdeauna par mai liniștite când le vorbești. E mult mai bine să pornească la drum cu bună dispoziție. Muncesc mai bine. Sunt mai puțin agitate și încăpățânate. Du-te. Vin și eu de îndată ce isprăvesc aici.

Iulia dădu la o parte copertina de la ușa cortului și se îndreptă spre morocănoasele cămile. Și ea observase asta. Dintr-un anume motiv, cămilele păreau, într-adevăr, mai ascultătoare atunci când ea le vorbea și le mângâia grumazul lung și păros.

Se spunea despre cămile că sunt animale urât mirositoare, supuse schimbărilor de dispoziție și dezgustătoare, știa asta, însă Iuliei îi plăceau. De ce anume, nu știa și nici măcar nu încerca să înțeleagă. Poate că se datora simplului fapt că soseau odată cu tatăl ei. Acesta chiar îi îngăduise să le numească. Îi plăcea să și-l închipuie strigându-le pe numele ales de ea în timp ce pășeau pe cărările șerpuite și drumurile ce duceau spre acele cetăți îndepărtate precum Damasc și Ierihon.

Își puse mâna pe gâtul lui Sheeka. Nu se cuvenea să meargă la vreuna dintre celelalte cămile mai întâi. Cu siguranță, conducătoarea lor și-ar fi exprimat neplăcerea mormăind și pufăind furioasă.

— Ce mai faci? Te mai doare piciorul? spuse ea încet. Ai de făcut o călătorie lungă. Ești sigură...?

Se aplecă pentru a vedea cu ochii ei locul vătămat, trecându-și cu blândețe mâna peste zona dureroasă. Mormăielile lui Sheeka se mai potoliră.

— Cred că tata are dreptate. Ești...

— Tu de colo, auzi un glas în spatele ei. Cămilele sunt însetate și adăpătoarea e goală. Adu apă.

Iulia se uită peste umăr și văzu un păzitor de caravană prăfuit, sabia lucindu-i la brâu. Întors de curând din călătorie, era înveșmântat simplu, iar chipul îi era ars de soare. O privi încruntat pe sub clăia de păr negru, neîngrijit. Era tânăr, realizează ea, prea tânăr pentru a vorbi cu o asemenea presupusă autoritate. Și aproape